

מלאכיות
טונל

"לפעמים אני ממש מתקשה להזכיר את האושר הזה". כשצילה פשkos אומרת את המשפט הזה, היא מתחזקת לרגע המזהם שבו היא זכתה להעניק את הכליה שלה לאישה צעירה. זכות גוררת זכות: בעקבות השתלת הכליה, זכתה המושתלת להביא ילד לעולם אחרי עשר שנים שבהן הדבר נבצר ממנה | אפרת בת ה-14 רואה באסתוי בקשי אמא שנייה שלה, לאחר שקיבלה ממנה כליה. הדס כהן בתחילת סורבה להיות תורמת, אבל לא התיאשה עד שהצלחה להעניק את כליתה למשהו אחר ופעריו דיטש מעדיפה עד היום לא לדעת מי קיבל את הכליה שלה. עצם הידעשה שהיא הצילה חיים מלאה אותה בסיפוק עצום | ערב ראש חודש אייר, יום השנה השלישי לפטירתו של הרב ישעיהו הבר צצ"ל, מיום ארגון 'מתנתת חיים', הקשיבו לסיפורים מרגשים ומעוררי השראה | כליה מכל הלב

הדו אפיק

אף נ' יי'ג'ה,

את המחלת שלי גלו לי בגיל שבעה חודשים. ההורים שלי מספרים כל הזמן שהיית תינוקת שמנממה וכולםocabto li b'lechim, ובחודש אחד הפכתי להיות חינוקת אחרת למורי. לא העצמתי לאכול או לשחות, הייתי מאושפזת כמה פעמים, ומואן נאלצת לקבל תרופות כל יום, שלוש פעמיים ביום. לעיתים התחשק לי להקיא, אבל מה לעשות? היה חיבת להמשיך. התaszpit my mother. כל שנות הילדות של עברו בבתי חולים, זרים ובדיקות. אני לא מספרת את זה כדי שתחרחמי עלי חלילה. אני חזקה ומאושרת, ומדה להשם על הכל. גם על הטוב וגם על הרע. אני מספרת לך את הסיפור כדי שתתבונן את החשיבות של הרגע שבו נכנסת לח'י ולהחליטה שהחלה. בתאריך כ' בכסלו תשפ"ב קיבלתי ממך את המתנה הכימיה ויקרה שקיבلت כל חי'. בלי להכיר אותו ובלי לדעת מי אני - נתת לי חלק מגוף, כדי שאוכל להמשיך בחיים.

התברר לי שכורוק השם אני בריאה ומסוגלת לתרום כליה, רק שקיימת בעיה אחרת: אין לי מותרה לבת הדודה שלי. כשהסבירו לי שאן ביןינו התחממה, עניתי מיד: 'בסדר, אז אטורם למשהו אחר'. לא חשבתי יותר על החלום, וכך התקדמתי הלאה".
הdds עברה מסע אורך של בדיות, בירורים ובדיקות, ובישיבת הוועדה האחורונה שנערכה בדיק שבוע לפני הניתוח, היא אףilio פגשה את הנתרמתה המיעודת - ילדה בת עשר מירושלים. "הייתי בטוחה שאתetros לה את הכליה, אלא שאז הודיעו לי שהוועדה לא אישרה אותה כתרומות. עד היום אני לא יודעת למה, רק נאמר לי שנטפלתי, חזה".

בעבורdds זה היה כבר גודל. "אחורי תהליך כל כך ממושך ומחייבות אין סופיות על הנושא. רצתי יותר מכל לעبور את הניתוח ולהתרום. היחיד שהצליח קצת לנחם ולרומם אותי היה הרוב הבר וצ"ל שהתקשר אליו וחיק אותה מאד, בעיקר בשציצין שהילדשה חייתי אמרורה להתרום לה קיבלה כליה מאדם אחר ובערצת השם תשוב לחים תקינים. זה הקצת הרגעים, וכך המשכתי בשגרת החיים".

ארבע שנים לאחר מכן התברשהdds על פטירתו הטרגית של הרוב הבר, לאחר שלחה בקורסונה. "כשנוודע לי שהרב נפטר, הרשותי שאני לא מסוגלת עוד להודיע את הרצון לתרומות", היא מסבירה. "החליטתי להתחיל את התהליך מחדש, והרגשתי שהרב בודאי יפעל עבורי מלמעלה כדי שאזכה הפעם לחשילם את התהילה. עברתי שוב את כל הבדיקות שהי בדור השם תקינות, וכשקיבלתי את האישור של ועדת הבירותה הדתית המאושרת באדם. לא האמנתי שאני בפניהם. אני עומדת לתרום כליה!"

הניתוח שלdds נקבע לחגונכה, וספר לה שהיא עומדת לתרום לאישה בת 28 שכבר עברה שתי השתלות וכעת זו הפעם השלישייה. "הסבירו לי שזו עומדת להיות תרומה בהצלבה, שכן אבא של אותה אישה רצה לתרום לה ולא התאמם, וכן הוחלט שאני אטרום לה, ואילו אבא שלא יתרום לחולה אחרת. בערב הניתוח אףilio נפגשנו והתרגשנו יחד, אבל זה נראה היה מוקדם מדי, כי בבדיקה הקורונה לפני הניתוח נמצאת חובייה לקורונה, וכך הניתוח נדחה.

"בפעם הבאה שנקבע תאריך, התגלתה המושתלת שלי בחביבת לكورونנה. החלטתי לנצל את זמן המתנה שנכפה עלי, ומכוון שבבדיקה סרולוגית נמצאת ע עם

ביום הניתוח הרגשתי פחד, אבל לצד זה גם התרגשות. המחשבה שאפסיק את הדיאליות המתישות והחוודים הארוכים שבהם לא יכולתי ללכת לבית הספר, התנתתקתי מחברות, ואפיilo כשחוורת' البيיה לא נשארו לי כוחות לשכת עם המשפחה שלי. ואת אסתה הגעת ונחת לי תקווה, ולא דק לי אלא גם למשפחתי של.

הם לא ידעו, אבל אני ראתה את הדאגה בעיניהם שלהם, העיפות, הפעמים שהבן הם נשבו. הם נלחמו בשבייל, ואת באת כמו מלאך ונחת לכולנו תקווה. אני והמשפחה שלי נכיר לך תודה לנצח, אהבת ומערכת

הdds

אסתי בקשי מצטטת את המכתב שכתבה לה אפרת בת-ה-14, וקולה נשנק. "אני לא מכירה חוותות נוספת שעובדים בחיים, וממשיכות ללוות עוד הרבה זמן אחריו בחוותם אותן", היא אומרת. "לפניך קצת יותר משנה זכית להתרום כליה, ומזו ההתרגשות לא עוזבת אותי. זה לא רק שאפרת קיבלה חיים חדשים, אני מרגישה שגם החיים שלי הפכו להיות אחרים, עם אוושר וסיפוק שגם החיים האלה לא יתוארו שמלווים אותן בכל רגע".

אסתי אינה הייחידה. בשנים האחרונות עוד ועוד אנשים מצטרפים לרשותם 'מציל החיים', כשהם עולים על שלוחן הניתוחים ותרומים את כליהם, חלק מגופם, אך ורק למען הזולת, בדרך כלל בלי להזכיר ואך בלי לדעתו. במי מדובר.

לא רק גברים מצטרפים למשימה, אלא יש גם נשים שמחילוטות לתרום, כמו אסתי בקשי, וכמו הנשים האחרות ששיתפו אותנו בתרומתן, בסיפורים שקשה לשמעו אותם בלי לדמען.

הdds כהן

שרשרת של תרומות

כשבה ודודה שלdds נזקקה לתרומה כליה, התודעהdds לסכל גדול שעוכר על חול' הכלכלי, והרגישה רצון חזק לנסות לתרום לה. "באותם ימים התחלה את תהליך הבדיקות", היא משפטה, "והוא עבר בהצלחה רבה.

פערוי דיביטש: "הבאתי בחשבון מראש שאהיה מושבתת שלושה חודשים, ממש כמו בחופשת לידיה. באמת אין שום סיבה להתיחס לכך באופן אחר, שהוא מדובר בהבאת חיים לעולם"

ונגדים גבויים לكورونا, התנדבי מדי יומם במחלת קורונה שהייתה או בשיא פעילותה. זכתי להציג חיים גם שם, ואני זוקפת זאת לגמרי תרומות הכליה שלי, שלולי היא לא יכולה להיכנס למחלת קורונה. התהילך עד לתרומה היה ארוך ומפרך, קשה לי להאמין שהיית שורדת אותו אם לא הייתה חזרות מטרה. רק לאחרת פורים התאפשר לנו סוף-סוף לעبور את הניתות, חכתי לתרום את הכליה".

את השעות שאחרי הניתות היא זכרת מכוננות במוחה. "שעתים אחרי הניתות הגיע המנתח לחדר כדי לבדוק שהכל בסדר, וכשהאלתי אותו מה שלום המשתלת, הוא הגיב: 'טפו טפו, ברוך השם קיבלה טורבו של כליה'. במהלך האשפ치 פגשתי אותה והתרגשת לשמעו מענה שאף על פי שאינה שומרת מצוות, היאacha מאן הניתות חייזק גדול ומקפידה על מודעה אני וברכות השחר, היה לה ממש הטעורות רוחנית בחוכת התרמה.シア השיים היה דואק לאחרונה כשנודע לי שהיא עמדת לילדת, אחרי שנים רבות שבנה זה נמנע ממנה. זה ריגש אותי מאד. ברור ששווה לעبور ניתוח ולסבול קצת, כדי שימושה מחדש מחדש".

איך הייתה ההתאוששות?

"לא אצליח שהשבועיים הראשונים היו קשים יותר מכפי שציפיתי, וגם היו סיבוכים קטנים שגרמו לדלקות ולאשפיה. למרות זאת אני לא מתחרשת לרגע. ברור לי שאילו היה לי כליה נוספת, הייתה עשויה לבדוק את אותם מאמצים כדי לתרום גם אותה".

בסיפור של הדס יש גם צד מרגש נוסף: "אני מתנדבת בקיימות פעם בשבוע במחלתה האונקולוגית 'יסורקה', וכשיפרתי לרווחאים שלא הגיעו להתנדבות כי אני הולכת לתרום כליה, הם ממש בכו מההרגשות. כשהתעוררתי מהນיתות לא האמנתי למראה ענייני כshallit שתי הייתה מיסורה", שלא התאפשר ובאו להיות אימי, וכשהזרת הביתה המתינה לי משלה ענק, מותגה מהרופאים. שמעתי מהם שוב ושוב משפטים כמו: 'אתם החדרם, צריך ללמידה מכם', והרגשתי שאני זוכה לקדש שם טמיים".

ואז אפשר שלא לשאול מה עלה בגורלה של בת הדודה...

"בת הדודה שלי, שכוכחה בעצם התחלתי את התהילך, קיבלה כליה כמה חודשים לפני אני תרמותי. בהמשך גם השתתפה בסעודות ההודיה שלה, והיה מרגש מאוד לתבין שלא רק שהיא זכתה בחולים, אלא בזכותה גם אני תרמתי, ואני יודע אילו תרומות נוספות עוד יגיעו בהמשך?"

צילה פשקו

כמו אחות תאומות

צילה פשקוט תרמה כליה לפני כSSH שנים, אך התוצאות מלאות אותה עד היום, כאשר היא מתרכצת בכל רחבי הארץ כדי למסור הרצאות שבהן היא משתפת בסיפורה המפיעם, ואף מלוחה נשים תורמות בארכעות מרכזי ההשתלות הגודלים בארץ. "תחושת הרוממות לא עוזבת אותה לרגע", היא אומרת מתוך הדריה גדולה.

איך עלה במוחך הרעיון לתרום כליה?

"במקרה שלי התהיל הצלב בסיס גדול שחוויות בלילה של בת הזוגים שלי לפני כ-14 שנה. עברתי סיבוך קשה מאד, הייתי בסכנה חיים גדולה, ועוד היום לא ברור איך נחלצתי מזה בחיים. חלף זמן עד שההתאוששתי מהתראומה, וזה התחלתי להגיש שאחורי שחוויות נס כל כך מטלטל, אני חייבת למצוא דרך להודות עלי. באותו ימים בדיקת התגללה ליידי החוכרת של 'מתנת חיים' עם סיורי התורמים, וכך נטט הרעיון בראשונה".

צילה מצינית שלאורך התהיליך חחשו הרופאים לחתת את הכליה שלה, בגלל הרקע הרפואי המורכב והתגובה שהיו לה בזמן הלידה. הם עשו זאת כמובן רק מתחך דאגה לביריות של לי", היא מצינית, "זו גם הסיבה

טוב מיצר טוב

"ליויתני כבר יותר מ-1,400 תרומות כליה ואני לא גומרת להתרגש", אומרת הרבנית רחל הבר, העומדת בראש ארגון 'מתנת חיים'. "הרי מדובר

במעשה כל כך ענק שלא מובן מalias בכלל.

לפעמים אני מרגישה כמו אמא שמלואה את בנותיה אל הלידה, ואין מצב שתתרגל לדבר המודעים הזה, כי בכל פעם נולד נסיך חדש.

אני מותאמת לא לבכות מהתרגשות ויזאת מההיבורים והלו ממש על כנפי נשרים".

בשלוש השנים האחרונות ממלאת הרבנית את מקומו של בעל הרב ישעיהו הבר זצ"ל, שהקים

את הארגון שמחבר בין תורמי כלויות לחולים

הזקנים להשתלה, וחולל את המהפק הבלתי נתפס, שבבו ממצב של שתי תרומות כליה בשנה,

הפהה מדינת ישראל למיצומה של תרומות כלויות,

שמתקינים בה מאות ניתוחים כלואו בשנה.

"המנכ"לית של הארגון שננו היא הגב' שרונה

שרמן, שעושה את תפקידה במסירות רבה",

מצינית הרבנית. "אני עומדת בראש הארגון,

ובמקביל ממשיכה בעבודת ההוראה שבה עסקתי

קודם. אני מקפידה ללוות באופן אישיות כל

התורמים והמושתלים, מושחתת אותם לפני

התרומה ונום מבקרת אותם פיזית לאחר מכן. אין

שבוע בלי תרומה, ולפעמים יש שבועות עם מספר

דו ספרתי של תרומות.

"תורמי הכליה אלו אנשים פשוטו רוטים להבייא

את העולם למקום מתוקן יותר", היא מוסיפה

בהתרגשות, "אלו אנשי חסד אמיתיים שרצו

לעשות טוב. כך הם גדלו וזהו שיטת החיים

שליהם. לא סתם אני נוהגת להתקשרות לאימהות

שליהם אחרי התרומה ולשאול ממש בדברים:

'אשרי يولדה, מהו הסוד?' ברור שזהו דבר שmagiy

מהבית'. רבים מההוראים 'זרקים' זאת בחזרה על

הילד שלהם ומגיבים חזו ההחלה שלו, אבל

כשאני ממשיכת לשאול - כמעט תמיד האימהות

מודות לבסוף: כך חינכו, כך הם ראו בבית. אני

חוישת שזהו המשותף לכלום: חינוך לנינה

ולאהבת האדם והרצון הפנימי לעשות טוב.

"באופן אישי, הכי מרגש אותי להגיע למסיבות

היהודים שמתקינות ככמה שבועות או חודשים

לאחר תרומות הכליה. אלו מסיבות שמבקשים

לרוב על ידי התורמים המדדיים שמקבשים

להודות לקב"ה על הזכות שניתנה להם לתרום,

והם מזמינים לאירוע חברים בני משפחה, קוראים

'ישמה' ופסוקים מן ההלל, ולעתים מבקשים

גם ממני לשאת כמה מילימ. אגב, גם מסיבות

היהודיה האלו מגיעות לעתים תרומות חדשות,

והטוב לא מפסיק לייצר טוב, להתגלל ולהשפיע

גם הלאה".

שתהילך הבדיקות שבערתני נמשך יותר משנתיים, שבמהלכן הרב הבר זצ"ל תמרק בי באופן פעיל ובצורה לא רגילה, אף על פי שגם הוא ראה שהטהילך לא פשוט, ובכלל לא היה ברור שאוכל לבסוף לתרום.

אבל בסופו של דבר סימנת ניצחון גדול, כאשר מ'אפס סיוני' חרומה' כפי שנאמר לי בחילה, העתוי ל'מאה אחוזי הצלחה'. אני זכרת את עצמי בחדר התאוששות, בקושי פוקחת את העיניים, והתחששה הראשונה שעובדת בי הייתה: 'הבלתי ייְאמַן קָרָה'. ברגע הבא כבר הרושתי אישר אין סופי ורוממות מכך שזכה להעניק חיים לאדם זו. זו תחושה שא'י אפשר לתאר במיללים, והוא מלאה אותו עד היום. לפעמים אני מושך מתקשה להכילה את האושר הזה וצובט את עצמי כדי להאמין שהוא אמיתי.

"שמעתי לא מזמן אדם שתרכם כליה דרך 'מתנת חיים' וניסה לתאר את התחושות שלו אחרי הניחות כך: 'אני הולך ברוחוב, רואה סיבי אנשים, ואומר לעצמי: זה השׂווּעֵד עַל הַמִּדְרָכָה, וְהַהְוָא מַעֲבֵר לְכֹבֵשׁ, כְּלָם בְּעֵלָיו שְׂתִּילּוֹת, וְרַק אַנְּיָה חֶדֶק לְלִיְּתִי, אַיְּכָהּ שְׁכָל הַאֲשָׁר הַזָּה נִפְלֵל בְּחַלְקִי?' זה באמת לא מובן מאיו'".

למי תרמת את הכליה?

"הרבר הבר זצ"ל התאים לי אישעה צעירה, מיעודה ואצילי, שווייטה כעשרה שנים ללא ילדים, בכלל בעיות כליה שמנעו ממנה להביאו ילדים. ביום, ברור השם, יש לה ילד בן שנתיים וחצי, מה שהטאפשן אך ורק בזכות הכליה שקיבלה. אחרי התמורה נוצר בינוינו קשר קרוב מאוד, אנחנו מרגשות כמו אחים תאומים, ואין שבוע שאחננו לא משוחחות בו בטלפון לפחות פעם אחת. אני מודה להשם על הזכות שנפלה בחqliי להכיר אותה, אפילו kali שקשר לתרומות הכליה".

מההיכרות שלך עם התורות, מיהן הנשים שמנדרות לך? יש ביגיןן מכנה משותף?

"במשרד הבריאות פחות מזרים ונשים שעידיין בשל של הבאת ילדים. אבל יש דבר נוסף מושותף לנשים שתתרומות - לכלן יש רצון טוב ולב טוב, רבות מהן אמוןות על חсад במוגון רחב של תחומיים, ותרומות הכליה היא ממש לא החסד הראשון שלנו. יש לנו מה שנקרא 'הורמוני של רגשות לזרות'. עם ישראל ווקק לעוד נשים כאלה, כי בארץ בלבד קיימים כאלה זוללים יהודים שמתויהים לכלייה. עצורי, למרות התרומות הרבות המספרים לא משתנים, כי על כל חוליה שנגאל יש חוליה אחר שנכנס למערכת, והקומיץ אינו משבע את הארי".

זו גם הסיבה שצילה הורשת את הארץ בהרצאות שאotton היא מוסרת בתנדבות מלאה. "אני רואה באופן מוחשי את הפירות, כי המודעות עולה, וככל שמדובר על כך יותר כרך יש סיכוי שייהיו יותר מכך החדר שומות מוצאות. פתאום קומה בחורה מקצה החדר וצעקה: 'הרבענית, באט לעשות עליינו מצינגן' לא היה ברור מנימת הדברים אם היא מותכוונת לתקוף או כבדה, אך אני זרמתי ואמרתי: 'כן, זה סוג של מצינגן, תראו איזה דבר מודחן' - על כל קליה שתורמים מקבלים משפחה שלמה שחורתה לחיים תקינים, אז תגידו, הי' מצינגן שווה וגודל מזוה?"

התרומות ה-770

פעורי ד"ת היא שליחת חב"ד במסקבה, וחלקה מתפקידה אחריות על ארגון 'ביקור חוליים' בעיר. בשני השנים היא נחשפה לקרים של ישראלים שהגיעו למוסקבה כדי לקבל כלה תמורה שלום, לפני שהוקמה 'מנתת חיים'. הכרתי את הסבל שלהם מקרוב והבנתי את גודל הבשורה של התמורה", היא מצינת, "גם למדתי את הנושא הטוב וראיתי שמחינה גופנית, מדעית ופואית, אך באמות סיכון גדול בתרומה, ובכל זאת לא חשבתי שאני בעצמי עלה על שולחן הגינותיים כדי לתרום כליה. אפילו לפני שש שנים כשקרוב משפחתי תרם, זה ריגש אותי, אך עדין לא חלמתי שהיינו לך השלוות לגבוי".

מה בכל זאת גרים לך לקבל את החלטה?

"לפני כשלוש שנים בעלי חזור מכינוס השלוחים' שמתיקים מדי שנה בניו יורק ו משתפים בו שליחי חב"ד מכל העולם. הוא סיפר לי שכינוס דובר על כך שבקרוב תהיה תרומה מס' 770 דרך 'מתנת חיים', ומשמעות מי יהיה התרומה. שכן ידוע ש-770 נחיש למספר סמלי ומלא משמעות בחסידות חב"ד. באותו רגע, בלי להזכיר הרבה, מצאתי את עצמי אומרת לבעל': אני לא יודעת מי יזכה לתרום את הכליה ה-770, אבל אני יודעת מי תזכה".

"לאחר שבعلي הבן שאני רצינית הוא יצר קשר עם הרב הבר צצ"ל ושמע שבינתיים המספר פניו, אבל התרומה כבר קרויה מאוז, ואם באמת חשוב לו להיות זו שתורמת אותה, עליו להמר. עוד באותו יום הוצאתי את טופשי הבדיקות והתחלה לקבע תורם ולהתכוון". את רוב הבדיקות עברה פערי ברוא, כאשר הגיעו לצורך זה ובמיוחד עם בעלה, ולאחר מכן קוצר היא טסה פעם נוספת כדי לעבור את הגנותה. השלב המאתגר ביותר היה לדבירה ודוקא לקרה הסוף, בוועדה של משרד הבריאות, שם ניסו להכשיל אותה כשהוא: "את שליחת חב"ד ועשה כל כך הרבה דברים חשובים, למה את צריכה לחפש הרפקאות?" אבל התשובה הייתה שגוראה על לשונה. "הסבירתי לחברי הוועדה שזה כמו בחדר כושר, כשהאנחנו עוסקים על שירר מסוים, וכשomezלים לא נשארים באותו מקום, אלא עוסקים בשלב נוסף, כי כך היא דרכה של נתינה".

"במקרה אחר נגשה אליו בסיוםה של הרצתה אישת צעירה ואומרה לי: 'את לא מבינה מה עשית לך. כבר שנים שבעלי רוצה לתרום כליה ולא מאפשרת לך. כי אני פוחדת ולא מסוגלת לחשוב לך. אבל אחריו ששמעתית אותך אני מבטיחה לא למונע ממנה יותר'. זה ריגש אותי מאוד".

איך הייתה ההתואשות מהgentoo?

"אצל הניתוח היה סוג של חוות מתקנת לילד. הטראומתית שעברתי, וממילא הכל היה לי קל יותר. אחרי הניתוח נכנס המנתח לחדר שלי כדי לדרכש בשולומי, ושאלתי אותו קצת מהלץ אם הכל תקין, כי היכנו אותו שייהיו לי כאבי כתפיים ואני לא מרגישה אותו". הרופא הגיב בהומו: 'אך ברירה, ניאלץ לנתח אותך שוב, אוליvr נצליח להכאיב לך'. כמובן, אי אפשר להתעלם מכך שהוא כאבים וחולשה, אבל הכל היה רחוק ומנתק ממוני. הייתה באפוריה כלvr גודלה, וכל דבר אחר היה זניח וחסר משמעות".

"מעבר לזכות העצומה בתורות הכליה, אני מרגישה שהמעבר לבית מסר של חסד ונתינה ללא תנאי".

שמעית מורכנית חשובה שהביאה בשם האדמו"ר מאמשנוב שליט"א את דברי והגמרה: 'מה עשה אדם וינצל מהבלו של משיח? יוסוק... בಗמילות חסדים', כי חכלס זה מה שנשאר לנו בתקופה קשה זו. כמה שמה אבא שבשימים הרואה את בניו עושים חסד וזה. היה גם מקרה משעשע שבו דיברנו על הגושא שכיב שולחן שבת, ומהו העליה שאלת: 'מה יקרה כשמי יבוא? האם הכליה של אמא תחוור אליה? שהרוי יודיע' שהחולין יתפרקו בעורות השם, ובכללים גם חולין הכליות". כל אחד ענה תשובה אחרת, אך הגדילה העשוות בתיה שהייתה אז בת תשע וננטה: 'אמא הייתה שמחה שהכליה תחוור אליה כדי שתוכל לתרום אותה שוב'.

"לא מזמן התקשרה אליו מורה של בתי ושיבחה אותה על פעילות החסד שלה בכיתה ועל הרגשות שלה כלפי כל הבנות, ואז היא שאלה אותה: 'מה הסוד שלכם? איך מגדלים יلد שהיה כלvr חולחן? השבתי לה שابت לה שבאמת אין לי שום סוד. אני בסך הכל חושכת שילד שרואה את הולת, איןו יכול לגדל בזרה אחרת. כדי להציג את הולת, איןו יכול להיות בצד הנתון, ולא נזדק להונאות נזוכה תמיד להיות בצד הנתון, ולא נזדק למתנתبشر ודם, לא בכיסף ולא בכליות, אלא רק לידן הפתוחה והרחבה'".

אסתי בקש: "הדבר הראשון ששאלת היה מה שלום אפרת ואם הכליה נקלטה, וכשהמנחת בישרה שברוח השם הניתוחים הצליחו והכליה מתפקדת היטב, בכיתתי מהתרגשות. זה היה אושר ביליטואר"

איך הייתה ההתואשות? "הבאתי בחשבן מראש שאהיה מושבתת שלושה חודשים, ממש כמו בחופת לידה. באמת אין שום סיבה להתייחס לכך באופן אחר, שהרי מדובר בהבטחת חיים לעולם, ואפילו יותר מכך, יש כאן הצלחה של משפחה שלמה ושל כל הדורות שיגיעו בהמשך. אבל עם כל הסיפוק הגדול והתרגשות, יש צורך בהתואשות כדי לחזור לתפקיד באופן מלא".

אבל, לסייעו של עיר יש גם המשך, שכן שבוטעת סיפורים אחרי התרומה של התקאים 'כינוס השלווחות' בניו יורק. "בכל שנה אני נהגת לנוח ולהתואש", הפעם היה ברור לי שאני נשארת לנוח ולהתואש", היא מצינית. "להפחעתני, בדיק באותה שנה זכייה בקרטיס טישה דרך ארגון אבות ובנים' שהבן שלו משתחרר בו. החלותי לעליה למיטוס, והשicity בדריך חזור, מנסה להתמודד עם כאבי החלמה וחוסר הנוחות במיטוס, גיליתי קבוצה של 13 בחורים חרדיים שהגיעו למוסקבת. לא היה צריכה לחושוב הרבה כדי להזמין אותם להתראה אצלו בשבת, פשוט לא יכולתי אחרת. כי חסד הוא חסד, והוא לא מסתכם רק בתרומה, אלא השאיפה היא להמשיך אותו לאורך כל החיים".

אости בקשי ЛОחנתן קטנה שלִי

כשאости בקשי מספרת על תרומתה, היא מציגה מכתב נוסף - את המכתב שכתחבה לה אפרת ושהמתין לה בחדר האשפו אחרי תרומות הכליה:

גאָס, זיין!
אתהיל בויזדיי קטן. זה המכטב כי החשוב שכתחבי כל חי. איך מתחלים ואיך מוצאים את המילים שיתארו את הערכאה שליל כלפיך, את התודה הענקית? אני ואת לא מכירתי, ובשניהם ששמעתה עלייך הפcta להיות כל כך משמעותית בחיי. את האישה המיהדת שבחורה לחתת לי הוזמנת להמשיך להילחם.
את זו שנתה ליל תקווה להמשיך לחץ, לתפקיד ...

פעמי עצרת לרגע ומבקשת לציין את חלקו של בן הזוג בתרומות הכליה: "בן הזוג של התומים הוא שותף מלא והליך בלתי נפרד מהטהלהן. הליווי לבדיקות, הדאגה למשפחה, המתנה בזמן הניתוח ונתינת הכתף לאורך הדרך, אלו דברים לא פחות חשובים מהתרומה עצמה. גם הסיבה שחשוב מאוד לחתת לו את התמיכה, כי הוא זוקק לה".

לגביה המשפחה האישית שלה היא מצינית: "לא סייפרתי על התרומה לאף אחד, לא לילדיים ואףלו לא לאבא שלי ולאchi שהיה סוכן הנסיעות שלנו. אבל זמן קצר אחרי התרומה, עוד כשאני כוכבה מהניהות, השתתפנו ב'שבת תרומה' - שבת מיוחדת שבה מתארחים כל התורמים של 'מתנת חיים', וכשפגשתי שם את שכנה של אבא שלי, הבנתי שם אני לא רוצה שאבא ישמע עלי כך מקומות אחרים, כדי שאספר לו בהקדם. שיתפהו אותו ושמחוות שלא עשית זאת קודם".

פעמי מוסיפה כי מלכתחילה היא תכננה להמשיך לשומר את התרומה בסוד. "רציתי שהיה מתן בסתר, בין לבין הקב"ה", היא מסבירה, "אבל בעלי נוגג להפיץ מידע שבעם מרגש בענייני פרשת שבוע. כשהARB שלונ, שבדרך כלל עוסק בענייני פרשת שבוע. הבהיר זצ"ל נפטר, התפרקו ממנו פתואות המילימ' והוא מצא את עצמו חושף את סיפור התרומה וכותב את הדברים לעילו נשמותו. עד היום אנחנו לא יודעים מי תרגם את המאמר לעברית והפי' אותו בכל תפוצה אפשרית, אבל מהר מאוד כבר ידעו בכל מקום שתרומתי. מזו אני מרגישה שליחות גודלה לפרום את התרומה, כדי שהנושא יעללה למודעות".

למי תרמת את הכליה?

פעמי מפתחה כשהיא מsieva: "אני לא יודעת", ומסבירה: "מהרגע הראשון החלה תרומה בלי לדעת מי מקבל את התרומה ובלי שהוא יՐגש אסיד תודעה. עד היום אני יודעת רק את שמו ואות שם אימוי, שכן לפני הניתוח התפללית עליו בקשר צדיקים, אבל מעבר לך לא שאלתי, גם לא נפגשנו, ואני מרגישה שכך כי נכון עבורי".

היה פרט אחד שהתגללה בה בערב התרומה ויריגש אותה: "גיליתי שהמושתל שלי הוא לי, ואני בת כהן, עם יהוס עד לשם האב. סיפרו לי שהחיפשו לו תורם זמן רב, ולא התפלאת כל שנמצאתי מתאימה ברוך השם. הרי אנחנו מאותו שבט, מאותה משפחה".

הדים כהן: "אני לא מתחרתת לרגע. ברור לי שアイו
הייתה לי כלי נספפת, הייתה עושה בדיק את אותם
מאחצים כדי לתרום גם אותה"

אני מודה לך על ההחלה שלך, שאני יודעת שזו לא החלטה פשוטה בכלל, שדורשת אומץ ולב טהור.
אני רוצה שחדעך שהווים את חלק ממנה, את המשפחה שלי. יש לי
אם, קוראים לה דקלה, אבל מהווים יש לי עוד אמא - אמא אסתה.
אהובת וממעוכה עמוקה לי

ו/נורית

אסתה מספרת על התרומה שלה בפשטות ובחרוגנות, כשהיא מתארת בצורה חייה ומוחשית את מה שעבר עלייה בכל רגע ובכל שלב של התרומה והניתוח: "התחלת את התהילה בעקבות חברות של 'מתנת חיים' שבהן קראתי סיפורים על חוליות וחוויות של רב הרוב שלהם. הייתה קוראת את הסיפורים בהרזה ונשינה עצורה, כובכת את כאב האנשים הסובלים כל כך, ומתרגשת מallow שקיבלו עליהם המשימה לנaylor אותם מוסבל ולהעניק להם את החיים מחדש".

את משפחת הרוב הביר מכרה אסתה כבר שנים ורכות. "חמי וחמותי שכנים שלהם, ובعلي גדל כנער על ברכי הרוב וצ"ל שהיה לו כאב רוחני לכל דבר ועניין. הוא גם נהג להתייעץ עימם בנושאים רבים. בתחילת, כשהרובי החל בפקחת 'מתנת חיים', בעלי נרתע מוריין התרומה, אך לאורך השנים ראיינו את התמסורת והרצינות של הרוב לנושא, זהה פתח לנו צוהר לסלבים של מטופלי הדיאליה ולנושא תרומות הכליה".

ואז הגיעו הרוגים שבו החילתו אסתה ובעה שגדם הם רוצחים להציגו לתורמים. "התחלנו בתהיליך יחד, וברגע שהתקבלה התוצאה בבדיקות שאני מאושרת לתרומה, התיציב בעלי לצד', תמרק, עודד וליווה".

גם אסתה מצינית את חשיבותו הגדולה של בן הזוג: "התרומה היא למורי של שניינו, בעלי היה שותף מלא בכל שלב, חלק בלתי נפרד".
מתני נודע לך למי תignant הכליה שלך?

"כששאלו אותי בתחילת אם יש לי בקשה מיוחדת, עניתי אחר התלבטויות רבות שברצוני לתרום למי שהכי מתאים ושיש לו את סיכון הצלחה הגבוהים ביותר בחלוקת הכליה. העדפתית של אלה להתייחס לגיל או לקריטריונים אחרים. זמן קצר לאחר כך חיווכו לי לידה בת 12 מאזר ירושלים. אך לאחר מכן הודיעו שלא מתאפשר לה לעבור בשלב זה את ההשתלה, ולא拯תי זורתי שוב לעמודת המתנה. עברו זמן מה הגיעו שוב הטלפון - הפעם תיארו לי נערה כבת 14 מבאר שבע, שבשנים האחרונות נסעה שלוש פעמים בשבועו לטיפול דיאליה 'בשנידר', כיוון שרך שם מותאם לבצע דיאליה לילדיים. אביה של אפרת סיפר לנו לאחר מכן שהבבית היה על סף קריסה, שכן הטיפולים התישו את כולם".

מיום הניתוח יש לאסתה זיכרונות מרומים: "עד לרוגע הניתוח העדפתית לא לדבר על התרומה מוחוץ בבית, בין היתר כדי שתהייה לי אפשרות להתחרט, אך כשנכנסתי לניתוח בעלי פרסמ את הדברים והעביר באמצעות חמותי בקשה להחפטל להצלחת התהיליך ולרפואה שלמה. הניתוח נמשך כשלוש וחצי שעות ואז העברתי להחאונשות. הדבר הראשון ששאלתי היה מה שלום אפרת ואם הכליה נקלהה, וכשהמנחתה בישרה שברוך השם הניתוחים הצליחו והכליה מתחפדת היטב, בכחתי מהתרגשות. זה היה אושר כל יתואר".
אתן שומרות היום על קשור?

"בוזדי, השתתפה במסיבת ההוויה שלה וממש התרגשתי לדראות שהצבע חור לה לפנים. מיד פעם אנו משוחחות בטלפון, ואני באמת מרגישה שנוצר בינינו חיבור פנימי, שהוא הרבה לחיבור רגיל. הלווי שנזוכה כולנו تحت משלנו רק בהזדמנויות טובות", היא חותמת, "זוהי זכות גדולה, ולא הייתי מוכנה לותר עליה بعد כל הון שבעולם". ●